Δεν αναστήθηκε!

Η τρελή του Σαγιό του Ζαν Ζιροντού είναι ένα έργο που, σήμερα, φαντάζει ξεπερασμένο. Διαθέτει πλούσια ποιητική φλέβα, ευφυείς διαξιφισμούς, λυρική ευφράδεια και περίτεχνα λογοπαίγνια, αλλά κραυγάζει το ηθολογικό του περιεχόμενο και, ενίοτε, «ενοχλεί» με τους βερμπαλισμούς του. Η υπόθεση είναι υποτυπώδης: αριβιστές κεφαλαιούχοι, κερδοσκοπώντας, επινοούν τη φιλάδοξη ιδέα να ανασκάψουν το Παρίσι γιατί, τάχα, υπάρχει κοίτασμα πετρελαίου στο υπέδαφός του. Το σχέδιο θα μπορούσε να είχε πετύχει αν δεν βρισκόταν στα πόδια τους η αλαφροΐσκιωτη Ορελί, ξεπεσμένη κόμισσα, υπερασπίστρια των απόκληρων – η τρελή του Σαγιό...

Η απλοϊκότητα του κειμένου μπορεί να ήταν η κινητήρια δύναμη που έσπρωξε τον Καραή Δαμάτη να δώσει στη «φαντασμαγορική» παράστασή του μια μακρινή αίσθηση μιούζικαλ και την αφέλεια που τη συνοδεύει. Ωστόσο, με θεατρικά τερτίπια ο Ζιροντού δεν αναζωογονείται. Μέχρι και την κεντρική πρωίδα του κατάφερε να υπονομεύσει, υποχρεώνοντάς τη να εμπλακεί σε μια χορευτική παραζάλη που δεν της αρμόζει.

Η τρελή του Σαγιό του Ζαν Ζιροντού, σε σκηνοθεσία Καραή Δαμάτη, στο Εθνικό Θέατρο (σκηνή Κοτοπούλη), Πανεπιστημίου 48, τηλ. 210 3305074

Λανθασμένη γραμμή κράτησε και η ενδυματολόγος (Άννα Μαχαιριανάκη) – οι ρακένδυτοι ήρωες, π.χ., έκαναν επίδειξη πασαρέλας με τα πλουμιστά κοστούμια τους. Όσο για τους ηθοποιούς, αφέθηκαν ακαθοδήγητοι σε μανιέρες και θεατρινισμούς. Στις εξαιρέσεις σημειώνουμε την Ελένη Γερασιμίδου, την Τζέσυ Παπουτσή, τη Ναταλία Στεφάνου και τον Μίμη Χρυσομάλλη, η ιδιορρυθμία του οποίου ταίριαξε στο ρόλο του ρακοσυλλέκτη. Η Αντιγόνη Βαλάκου, με την πείρα και την έμφυτη χάρη της, ανταποκρίθηκε σε πολλά σημεία του σύνθετου χαρακτήρα της Ορελί. Της ξέφυγε μια κάποια εκζήτηση που υπογράμμιζε την «τρέλα» σε βάρος του σαρκασμού.

Η μετάφραση του Γ. Ιορδανίδη πλησίασε αποτελεσματικά ένα λόγο που δύσκολα μεταφέρεται σε άλλη γλώσσα. Και τα σκηνικά του Απόστολου Βέτα έδωσαν τη ζητούμενη ατμόσφαιρα.